

ת"פ 18411/11/20 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת רחובות נגד אפרים שלום

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18411-11-20 מדינת ישראל נ' שלום
בפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל
בעניין:

המאשימה מדינת ישראל
יחידת תביעות שלוחת רחובות
ע"י עוה"ד הדר פרשר
נגד
הנאשם אפרים שלום
ע"י עוה"ד שירן ברגמן

הכרעת דין

פתח דבר וכמצוות המחוקק אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ואיומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כתב האישום

2. נטען כי בין הנאשם ובין המתלונן היכרות עסקית מוקדמת. כן נטען כי במועדים הרלבנטיים לכתב האישום ניטש ויכוח עסקי בין הנאשם למתלונן.

עוד נטען כי בתאריך 10.8.2020 בשעה 22:45 לערך, הגיע הנאשם לבית המתלונן, פתח את שער ביתו, ניגש לדלת הבית ודפק עליה. המתלונן לא פתח את דלת הבית והנאשם עזב את המקום וישב בחצר סמוכה אצל חברו. בהמשך לכך יצא המתלונן מביתו, והנאשם הבחין בו והחל לצעוק לעברו כי עליו לסיים עבודה עבורו ולקלל אותו. המתלונן ביקש מהנאשם שלא לצעוק עליו ולא לפנות אליו בעתיד, שכן אין בכוונתו לעבוד עמו בטרם ישלם לו בגין עבודתו. אז, תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין בכך שהכה אותו באמצעות ידיו בעינו ובפיו וכתוצאה מהמכות נפל המתלונן לאחור ונחבל בראשו מטרמפולינת ברזל. בהמשך חנק הנאשם את המתלונן בגרונו באמצעות ידיו והמתלונן ספג את המכות ואמר לנאשם כי הוא בגיל של אביו ונטל לידיו קרש על מנת להתגונן מפני הנאשם. בהמשך רץ הנאשם לעבר גריל שעמד סמוך, נטל לידיו מספרים לגיזום גינה (להלן: המספרים או מספרי גיזום) ואיים על המתלונן בפגיעה בחייו שלא כדין באומרו לו "אני אהרוג אותך עכשיו" ורץ לעברו עד שאדם שנכח במקום אשר זהותו ידועה למאשימה, מנע מהנאשם להתקרב למתלונן והמתלונן עזב את המקום.

כתוצאה ממעשיו אלו נגרמו למתלונן חבלות בדמות המטומה סביב עין ימין, חבלה בשפתיים, המטומות בצוואר והגבלת תנועה בצוואר אשר הצריכו טיפול רפואי.

מענה לכתב האישום ומהלך המשפט

3. בתשובה לכתב האישום אישר הנאשם היכרות מוקדמת עם המתלון וכן את דבר הסכסוך העסקי שנתגלע ביניהם. הנאשם אישר נוכחות בזמן ובמקום, אך טען כי הותקף על ידי המתלון וכל שעשה היה להגן על עצמו. כמו כן, הכחיש הנאשם כי השמיע דברי איום כלפי המתלון.

4. מטעם המאשימה העידו: המתלון, הגב' י.ס. (להלן: י.ס.) וד"ר לאה גימלשטיין (להלן: ד"ר גימלשטיין). כן הוגשו בהסכמה: הודעת הנאשם מיום 12.8.2020 (ת/1); הודעת הנאשם מיום 24.9.2020 (ת/2); דוח עימות שנערך בין המתלון לנאשם (ת/3); מזכרים שערך הצוער נתן אל תמנה (להלן: הצוער תמנה) מיום 24.8.2020 ומיום 24.9.2020 (ת/4, ת/5), תמונות חבלה (ת/6), תעודה רפואית (ת/7). הנאשם העיד להגנתו. הוגשו בהסכמה: עדותה של י.ס. (נ/1); תמונות חבלה ותיעוד הודעות שנשלחו למתלון יום לאחר האירוע (לא סומן, יסומן עתה נ/2; נ/3; בהתאמה). סיכומי הצדדים נשמעו על פה.

דיון והכרעה

5. על מנת להקל על הקורא אתן הקדמה קצרה.

6. התשתית הראייתית מבוססת על שתי גרסאות מנוגדות. מחד גיסא, ניצבת עדותו של המתלון ולצידה, עדותה של י.ס. חברתו הקרובה, אך לטענת ההגנה היא בעלת עניין וממילא היא לא ראתה את כל האירוע ועל כן אין תוקף לעדותה. מאידך גיסא, ניצבת גרסתו של הנאשם.

7. מבחינה עובדתית, אין מחלוקת כי הנאשם הגיע לביתו של המתלון, דפק על הדלת ולא נענה. ואף אין חולק, כי לאחר זמן מה יצא המתלון מביתו והחליף מלים עם הנאשם. אלא שבנקודה זו מתפצלות הגרסאות. לטענת המתלון, הנאשם תקף אותו ואיים עליו, הוא אמנם בשלב מסוים אחז בקרש אך הוא לא עשה בו שימוש ונועד כדי להתגונן מפניו של הנאשם. מנגד, טען הנאשם כי ביקש לדבר עם המתלון, הוא לא נקט כנגדו באלימות ואף לא התכוון לעשות כן, אלא שהמתלון בהיותו תחת השפעת אלכוהול, תקף אותו בעודו אחוז בקרש והוא נאלץ להתגונן מפני התקיפה. גם הנאשם וגם המתלון נחבלו באירוע ושניהם נחקרו באזהרה.

8. האירוע המתואר קצר וממוקד, בו נכחו גם עדיי ראיה, אפי ושגיב. שגיב הוא דמות מרכזית ודומיננטית באירוע, שכן הפריד בין הניצים. עדיי הראיה, לכאורה אובייקטיבים, יכלו לשפוך אור על מהלך האירועים, לאשש או להפריך את גרסת הנאשם או המתלון, אך גורמי אכיפת החוק לא עשו די על מנת לגבות מהם עדות. מחדל חקירתי זה בשילוב העובדה כי י.ס. אינה עדה ניטרלית מחייבים את בית המשפט להכריע על בסיס ממצאי מהימנות בין עדויותיהם של הנאשם והמתלון.

9. כאשר כל אחד מהצדדים טוען כי הותקף על ידי רעהו. הכרעת הדין תתמקד אפוא בשאלה מי הוא התוקף ומי הוא המותקף. ככל שאקבל את גרסת המאשימה והמתלון באשר לאופן התרחשות האירועים שהרי בנוסף יש לקבוע האם הנאשם גם איים על המתלון. אזכיר מושכלות יסוד כי נטל ההוכחה והשכנוע מוטל על כתפי המאשימה להוכיח המיוחס לנאשם בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר, ואילו על הנאשם לעורר ספק סביר.

10. לאחר שזה נאמר, אפנה לבחינת העדויות, להערכת המהימנות ולקביעת ממצאי עובדה, והדברים

יתבררו תוך התייחסות לטיעוני הצדדים במאוחד.

11. אחרוג מהמקובל ותחילה אפנה לבחינת עדותו של הנאשם.

הנאשם

12. הנאשם כרקע לעדותו סיפר כי הוא בן 62, אלמן, אב לשתי בנות האחת בת 26 והשנייה בת 25, מתגורר בכפר הנגיד, מסגר במקצועו ובעל נגריה.

13. גרסתו של הנאשם ברורה ומעוגנת בהגיונם של דברים, עקבית, קוהרנטית ועולה בקנה אחד עם הדברים שמסר במשטרה בחקירותיו באזהרה ובעימות, וזאת מבלי שנועץ בעורך דין.

14. הנאשם סיפר על מערכת היחסים עם המתלונן והקשר העסקי שנכרת ביניהם. ניכר כי על אף ההאשמה החמורה שהטיח בו המתלונן הוא לא ביקש להשחיר את פניו שלא לצורך, הוא התייחס אליו בכבוד והביע הערכה רבה לעבודתו המקצועית ויוצאת הדופן (עמוד 25 שורה 3; שורה 7, עמוד 27 שורה 19-22; ת/1 שורה 54). הנאשם אף ביקש להדגיש כי ככל והיה המתלונן עומד בהתחייבויות כלפיו שהרי לא הייתה כל מניעה מלהמשיך ולנהל את הקשר עסקי עמו שכן הוא בעל כישורים יוצאי דופן בתחום עיסוקו ושניהם יוצאים נשכרים מכך (עמוד 27 שורה 23).

15. הנאשם סיפר בכנות ובפתיחות על מערכת היחסים העסקית שעלתה על שרטון. בתוך כך סיפר כי המתלונן לא עמד בהתחייבויות העסקיות כלפיו, מבלי שישנה סיבה נראית לעין, ובכך גרם לו לנזק כלכלי. כן מסר כי המתלונן מספר פעמים עשה שימוש לרעה באלכוהול בשעות העבודה, והנאשם חשש שיפגע משימוש בכלי העבודה בנגריה ונאלץ להפסיק את עבודתו עד שיתפקח (עמוד 25 שורות 8-10; ת/1 שורה 89). הנאשם הוסיף לספר אודות מקרה בו גרם המתלונן במזיד נזק לרכוש אחד השכנים, אשר ביקש את עזרתו והוא נאלץ להתערב. לדבריו עשה ככל שביכולתו לפייס את הצדדים, ולא סבר שיש מקום לערב את המשטרה, שכן לא ביקש להרע למתלונן (עמוד 25 שורות 8-17; ת/3 שורות 25-30). העובדה כי המתלונן הודה באירוע גרימת הנזק לרכוש ואף נחקר על כך באזהרה, כמו גם על שימושו המזדמן בסמים (עמוד 13 שורה 7-15; ת/3 שורה 63-64), יש בה ללמד על מהימנותו של הנאשם.

16. הנאשם לא ביקש להסתיר את התסכול הרב שחש כאשר המתלונן התחמק ממנו ולא ענה לשיחותיו לפני המקרה. הוא אף לא ביקש להסתיר את כעסו הרב על המתלונן אשר התחמק משיחותיו והתעלם ממנו ביום האירוע. הנאשם השיב בפתיחות ובכנות על שאלות בחקירה הנגדית לרבות כאלו שיכלו לכאורה להציגו באופן שלילי. בתוך כך הודה כי סמוך למקרה הוחלפו בינו לבין המתלונן מילים והוא הרים את קולו (עמוד 28 שורה 21-25, עמוד 28 שורה 29), אך הדגיש כי בשום שלב לא ביקש לקדם פני אלימות (עמוד 27 שורות 24).

17. הנאשם עמד איתן בהכחשתו הן בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית כשם שעשה במשטרה בחקירותיו באזהרה ובעימות. הוא טען כי הוא לא תקף את המתלונן, אלא שהותקף על ידי האחרון אשר התקרב לעברו בהיותו שתוי ואוחז בקרש. הנאשם הסביר כי חשש לחייו, נאלץ להגן על עצמו מפני התקיפה ופעל בסבירות.

18. התיאור שמסר הנאשם היה ברור, נחרץ, וניכר כי הוא נצרר היטב בזיכרוננו. הוא לא ניסה להגזים או להעצים בתיאור המקרה וניכר היה כי ביקש לדייק בפרטים. כך סיפר כיצד הבחין ברכבו של המתלונן חונה סמוך לביתו, החליט לנסות ולשוחח עם המתלונן על מנת ליישב את ההדורים בכל הנוגע להמשך עבודתם המשותפת, כיצד נכנס לחצר ביתו, ניגש לדלת ודפק עליה מספר פעמים ולא נענה ואף ניסה להתקשר לטלפון הנייד של המתלונן. לדבריו משהבחין באווירה אינטימית בביתו של המתלונן, בקבוק יין כמעט ריק ושתי כוסות יין, ביקש שלא להפריע, עזב את המקום, ניגש לחצר בית סמוך, שם ישב ושתה קפה עם חבריו (עמוד 25 שורות 28-33, עמוד 26 שורות 1-2, עמוד 27 שורות 28-27, עמוד 28 שורות 6-8; ת/1 שורה 28; ת/2 35-36). עד כאן, מסרו גם הנאשם וגם המתלונן תיאור דומה, כל אחד מזווית הראייה שלו והפרשנות אותה ביקש להעניק למה שראו עיניו.

19. הנאשם הוסיף וסיפר כי לאחר מכן הבחין במתלונן יוצא מהבית, הוא פנה אליו באומרו "אה יבגני מה קורה, אתה מתעלם ממני", אך הוא סירב לשוחח עמו בטענה כי יש לו אורחים (עמוד 26 שורות 3-5; ת/1 שורות 30-31). כן הוסיף הנאשם כי לאחר זמן קצר ביותר חזר המתלונן בעודו אחוז בקרש ותקף אותו. לדבריו, ביקש להגן על עצמו, לא יכול היה לברוח ואף לא היה לו לאן, הוא נותר במקומו עד שהחל במאבק עם המתלונן.

20. הנאשם תיאר את המאבק עם המתלונן והדגים כיצד תפס את הקרש בשני קצוות ידיו וניסה למנוע את המשך תקיפתו בעוד המתלונן אינו מרפה את אחיזתו בקרש עד ששגיב הפריד ביניהם והרגיע את הרוחות (עמוד 26 שורות 8-9, עמוד 28 שורה 33-32, עמוד 29 שורות 1-5, עמוד 29 שורות 18-19, עמוד 30 שורות 7-9, עמוד 31 שורות 9-12; ת/1 שורות 34-36, שורה 62 שורות 73-79 שורות 108-109; ת/2 שורה 9; ת/3 שורות 45-47).

21. לא התרשמתי כי הנאשם מבקש להרע למתלונן וזאת כאמור על אף ההאשמה החמורה שהטיח בו. ההפך הוא הנכון. ניכר היה כי ביקש לצמצם מחומרת מעשיו של המתלונן ולהסביר (במקומו) כי ייתכן ובהשפעת האלכוהול ומעצם הרמת הקול לעברו, חש מאוים (עמוד 30 שורות 7-9; ת/1 שורה 68). עוד הסביר הנאשם כי לא מצא לנכון לערב את המשטרה משום שלא רצה לסבך או לפגוע במתלונן שלא לצורך בדיוק כשם שלא עשה כן באירוע בו גרם המתלונן נזק במזיד לרכוש השכנים (ועל כך כאמור אין מחלוקת) (עמוד 27 שורה 12-14 ובהתאם גם עמוד 25 שורה 14-17; ת/1 שורות 85-86).

22. הנאשם לא שלל את האפשרות כי כחלק מהמאבק ביניהם, נגרמו למתלונן חבלות בדיוק כשם שנגרמו אף לו חבלות בידיו ומהאחיזה בקרש (עמוד 26 שורה 10, עמוד 27 שורה 2-3, עמוד 30 שורה 30; ת/1 שורה 86, שורות 117-123). החבלות שנצפו על ידיו של הנאשם מתיישבות עם גרסתו (נ/2). גם כאן, ניכר כי הנאשם לא ביקש להפריז בתיאור הפגיעה שחוזה או בתיאור החבלות, אלא שהסביר האמור בהיותו של המתלונן תחת השפעת אלכוהול וחוסר מודעות מלאה למעשיו.

23. כמו כן, אפשר להתרשם מחקירותיו של הנאשם באזהרה כי הוא שיתף פעולה באופן מלא הוא לא ביקש להסתיר דבר מחוקריו. לדוגמה, הנאשם סיפר כי לאחר שהסתיים האירוע, הוא סיכם עם המתלונן כי ייפגשו למחרת על מנת להסדיר את המחלוקת ביניהם. כאשר התבקש לתמוך דבריו בראיות, הוא הציג בפני החוקר הודעה, ששלח למתלונן וזו לשונה "איבגני בוקר טוב, קבענו להיפגש הבוקר ואתה שוב מסנן אותי. אני מחקה" (טעויות במקור). אחרי הודעה זו

נשלחו על ידי המתלונן מספר הודעות שתוכנן לא ידוע שכן המתלונן מצא למחוק אותן (נ/3).

24. הנאשם התמודד היטב עם שאלות קשות שהופנו כלפיו בחקירה הנגדית, הוא תיאר את האירוע לבקשת המאשימה פעם אחר פעם, הוא חזר ואמר כי המתלונן תקף אותו, הוא שב ואמר כי למתלונן אינטרס להפלילו, הוא אמר כמה פעמים כי יס מנהלת קשר קרוב עם המתלונן ומכאן שהיא עדה המוטה לטובתו, ואף הפנה לכך שהמטרה לא חקרה את עדי הראייה, ובפרט חזר על כך שאמר דברים אלו בהזדמנות הראשונה במשטרה. בשונה מהמאשימה, לא התרשמתי כי הנאשם "מתלהם", אלא שניכר היה התסכול וחוסר האונים שחש במהלך הניסיון להסביר חזר ונשנה את הסיטואציה אליה נקלע מבלי שאיש מטה אוזן לדבריו, ולל נעשה ניסיון לברר את טענותיו ולהגיע לחקר האמת.

25. לסיום, לא מצאתי בדברי הנאשם, והמאשימה אף לא הצביעה בסיכומיה על סתירה כלשהי, דבר שקר או ראשית הודאה שיש בהם לחזק את עדות המתלונן. עדותו של הנאשם נחזית כמהימנה, הוא הציע הסבר חלופי והגיוני לאופן התרחשות האירועים, גרסתו מסתברת והגיונית לא פחות מגרסת המתלונן, ונתמכת היא לא רק בתיעוד החבלות בידיו, אלא בחלק ניכר בעדותו של המתלונן לפני ומדבריו במשטרה, לדוגמה: "זה שקר 90 אחוז הוא משקר על זה שהוא אמר 90 אחוז, הוא אומר שלא היה לו מספריים..." (ת/3).

המתלונן

26. כרקע לעדותו סיפר המתלונן כי הוא בן 48, גרוש, אב לילד אחד בגיל 28 והוא נגר במקצועו החל משנת 2000. כן סיפר כי הוא אינו מחזיק במשרד ועיקר עבודתו מבצע מביתו.

27. המתלונן סיפר אודות מערכת היחסים עם הנאשם וכיצד נרקם הקשר העסקי. לדבריו, מגפת הקורונה אילצה אותו להפסיק את עבודתו, אז פנה אליו הנאשם שהוא בעל נגרייה והציע לו להפעילה, הוא ניאות להסכים והחל לבצע עבודות נגרות שונות עבור הנאשם. לדבריו לא קיבל תשלום בהתאם לסיכום ביניהם ומכאן החל הקרע בין השניים. בניגוד לנאשם הוא לא תיאר את הסכסוך במתינות וכבר בשלב מאוד מוקדם של העדות ביקש להציג את הנאשם באור שלילי "כשעבר זמן הבנתי שעם הבן אדם הזה אין צורך לעשות עסקים" (עמוד 4 שורה 25).

28. בניגוד לעדותו של הנאשם, עדותו של המתלונן אינה עקבית וקוהרנטית והיא אינה עולה בקנה אחד עם הדברים שמסר במשטרה בעימות. בעדותו ישנן סתירות פנימיות וחיצוניות, בנוגע לסוגיות רבות, באופן שאינו מאפשר לקבוע על בסיסה ממצא עובדתי ברמה הנדרשת בהליך פלילי. בקליפת אגוז מספר דוגמאות להמחשה.

29. המתלונן סיפר כי בשעות הערב המאוחרות וסביב השעה 23:00 (עמוד 8 שורה 19-20), אירח בביתו לקוחה בשם י.ס. אך הוא סירב להשיב על שאלות הנוגעות לטיבה ואופייה של מערכת היחסים ביניהם (עמוד 7 שורות 16-28). כמו כן מסר כי באותו הערב הם עמלו על תכנון ועיצוב ספריה עבורה, כאשר שמע את שרשרת השער נפתחת ונשמעו דפיקות על הדלת, י.ס אמרה לו שלא לפתוח את הדלת לנאשם (עמוד 5 שורה 7) (בניגוד לעימות שם אמר "לא רציתי לפתוח, לא פתחתי" (ת/1 שורה 10)). המתלונן הכחיש כי שתה באותה העת אלכוהול, מסר כי בצוהרי היום שתה בקבוק בירה, והוסיף כי אכן בביתו ועל השולחן עמדו כוסות יין אך בניגוד לדבריו של הנאשם בתוכן מיץ. המתלונן הוסיף לספר כי לאחר שהוא וי.ס. סיימו לעבוד על התוכניות, הוא יצא מהבית לעבר ביתו של השכן שגר ממולו בשם גילי (עמוד 5 שורה; עמוד 8 שורה 31), אז הבחין בנאשם יושב בחצר עם חברים, הנאשם החל לצעוק ולקלל אותו ובתגובה ביקש שיירגע ואמר כי אינו יכול לשוחח שכן בביתו אורחים.

30. בטרם נמשיך, נערוך השוואה בין דברים אלו של המתלון אל מול דבריה של י.ס. האחרונה סיפרה כי אחרי העבודה הגיעה לביתו של המתלון לפגישת עבודה מקצועית בזמן שבחוץ עוד אור יום ולא בשעות הלילה (עמוד 17 שורות 28-33). המתלון לא חש בטוב באותו היום והביאה עבורו תרופות (עמוד 16 שורה 6; עמוד 17 שורות 28-29). היא סיפרה כי במהלך פגישתם המקצועית, עסקו בתכנון ועיצוב במחשב של ספריה מעץ, כאשר נשמעו דפיקות רמות בדלת. בניגוד לדבריו של המתלון י.ס. העידה כי היא לא זו שביקשה שלא יפתח את הדלת, אלא שהמתלון הסביר לה באופן כללי "שהוא לא פותח את הדלת כי זה כנראה השכן שלו אפרים (הנאשם) והיו ביניהם איזה שהם עסקים". לדבריה הם המשיכו בשלהם, לא פתחו את הדלת עד שהדפיקות פסקו. אחרי זה סיפרה כי המתלון ניגש לרכב כדי להביא קטלוג של צבעים, ולא לביתו של גילי השכן.

31. נחזור ונבחן כיצד מתאר המתלון את החלק השני של האירוע - התקיפה והאימים, בהשוואה למתואר בכתב האישום, כאשר אני יוצאת מנקודת הנחה (שלא נסתרה) כי הוא מבוסס על דבריו של המתלון במשטרה. גם חלק זה נפרק לשלבים, כדלקמן: שלב ראשון - הנאשם היכה את המתלון בידי החשופות בעינו ובפיו וכתוצאה מכך נפל המתלון לאחור ונחבל מטרמפולינת ברזל; שלב שני - הנאשם חנק אותו. המתלון נטל קרש להתגונן בפניו; שלב שלישי - הנאשם רץ ונטל מספרי גינה ואיים על הנאשם; שלב רביעי - שגיב מפריד בין הניצים.

32. אלא שמעדות המתלון לפני מצטיירת תמונה שונה מזו המתוארת בכתב האישום. באשר לשלב הראשון, המתלון סיפר כי הנאשם תקף אותו, תחילה היכה אותו "ביס" בראש. הוא הסביר כי משמעות המילה "ביס" היא נגיחה. המתלון עמד על כך שהנאשם נגח בראשו ולא תקף אותו בידיים חשופות כמתואר בכתב האישום, והוא אף הדגים כי מדובר ב"נגיחה" ראש בראש (עמוד 5 שורה 12; עמוד 9 שורה 5-12; עמוד 10 שורות 5-17; עמוד 11 שורות 4-5), בעוד שבעימות אמר "נתן מכות עם הידיים". המתלון אף לא סיפר לד"ר גימלשטיין כי השכן (הנאשם) "נגח בראשו" אלא מסר כי "קיבל מכות בראש ובפנים, גם ניסיון לחנוק בצוואר" (ת/7). באשר לשלב השני, הנאשם בעדות תיאר באופן מוגזם כי נפל ונחבל בראשו, לכאורה איבד הכרה לזמן קצר של כמה שניות, "ראה כוכבים" וכאשר פתח את עיניו הרגיש את ידיו של הנאשם על גרונו (עמוד 5 שורה 13; עמוד 9 שורה 16; עמוד 10 שורה 18). כמו כן, המתלון במשטרה לא אמר כי כתוצאה מהתקיפה, איבד הכרה גם לא לזמן קצר ביותר של מספר שניות והוא גם לא אמר זאת לרופאת המשפחה (ת/7). (אגב גם י.ס. לא מספרת כי הנאשם "נגח" בראשו של המתלון ואעמוד על כך בהמשך).

33. עדותו של המתלון אינה עקבית גם בכל הקשור לרגע בו לקח לידי את הקרש, מהיכן לקח אותו, ומהו השימוש שעשה בו, אם בכלל. בעדותו טען המתלון כי רק אחרי ששגיב הפריד בינו ובין הנאשם, הוא התרחק מהמקום, הלך לכיוון ביתו שם מצא קרש ונטל אותו לידי, קרי אחרי השלב הרביעי (עמוד 5 שורה 13-19; עמוד 11 שורות 20-31) וזאת בניגוד לכתב האישום שם מתואר כי המתלון נטל את הקרש בשלב השני. מכאן גם יש לתהות מדוע נטל המתלון את הקרש לידי וחזר לכיוונו של הנאשם כאשר לטענתו, האירוע לכאורה הסתיים והשניים עמדו במרחק של כמה מטרים אחד מהשני (עמוד 11 שורות 20-33). דבריו של המתלון בהקשר לכך אינם מתיישבים עם המתואר בכתב האישום, וגם לא עם החבלות שנגרמו לנאשם ואף לא עם מבחני ההיגיון והשכל הישר.

34. התרשמתי כי המתלון היה מודע לקשיים הרבים שעולים מגרסתו והסברים שסיפק כפי שנראה אינם מניחים את הדעת.

35. באשר לפער באשר לאופייה וטיבה של התקיפה. המתלון טען כי השפה העברית אינה שגורה בפיו וייתכן כי לא הובן כהלכה (עמוד 9 שורות 26-29). אך בעימות בו נחקר המתלון באזהרה, הוא תיאר את המקרה באופן שוטף ורצוף, ניכר שהבין היטב את שאלות החוקר והשיב עליהן, כך גם בנוגע לדברים שהטיח בו הנאשם. יתרה מזאת, לו היה מתרשם החוקר כי ישנם קשיי שפה, חזקה כי היה עושה תיעוד לאמור בגוף העימות או למצער במזכר נלווה. העדר תיעוד מעין זה מדבר בעד עצמו. בהמשך, טען המתלון ייתכן ולא זכר את כל הפרטים בנוגע למקרה שכן חש ברע כל הלילה (עמוד 10 שורות 18-20), אך מיד לאחר מכן אישר כי יום לאחר האירוע במשטרה, פרטי האירוע היו צרובים בזיכרוננו טוב יותר והוא אכן אמר כי הנאשם הכה בפניו מספר פעמים ולא נגח בו (עמוד 10 שורות 22-23).

לא התרשמתי שקיים מחסום שפה שאינו מאפשר הבנת השאלות שנשאלו, אלא שניכר היה כי המתלון מתחמק ממתן תשובות ענייניות לשאלות קשות שהוטחו בו בחקירה הנגדית, והוא השתמש בקשיי השפה כאמתלה.

36. לו היה מדובר באירוע ארוך ומרובה בשלבים ייתכן ואי אפשר היה לצפות כי המתלון יזכור את פרטי האירוע האלים כאילו תיעד אותו בזמן אמת על כל שלב ושלב בו, ואף אין לשלול את האפשרות שהיה נזכר בפרטים שלא זכר קודם לכן. ואולם שעה שמדובר באירוע קצר וממוקד וכאשר התקיפה היא החלק המרכזי בו, יש ליתן משקל לשוני הניכר בתיאור.

37. התרשמתי כי עדותו של המתלון אינה כנה, ויש בגרסתו המיתממת לרמז על כך שהיה מעורב בעימות משמעותי יותר עם הנאשם מאותו האופן שתיאר בעדות. ניכר היה כי המתלון ניסה להציג את עצמו כמי שהיה רגוע ופאסיבי במהלך האירוע. כך מסר כי בעת שהנאשם צעק לעברו, קילל וגידף הוא רק ביקש כי יירגע. לדבריו, בעת שלכאורה הותקף על ידי הנאשם הוא עמד מנגד ולא עשה דבר. ובסיום האירוע, הוא רק אחז בקרש שמצא סמוך אך הוא לא עשה בו כל שימוש. המתלון גם הוסיף כי לא ייתכן כי לנאשם נגרמו חבלות מהאירוע.

38. בהקשר לאחרון, הסביר המתלון כי לא יכלו להיגרם לנאשם חבלות בידיו שכן באותו היום לבש הנאשם חולצה ארוכה. כאשר הזכיר בא כוח הנאשם למתלון כי המקרה ארע בחודש אוגוסט שהא אחד החודשים החמים בשנה, הוא השיב: "אצלנו היה קר... בבוקר שאני מתעורר, בשש בבוקר אני שם סוודר". ההסבר לא רק שאינו מניח את הדעת אלא שהוא נעדר היגיון בריא (עמוד 13 שורות 18-29).

39. בחקירה הנגדית, הגדיל המתלון לעשות כאשר פנה לבא כוח הנאשם ואמר: "מה שאני מבקש זה תסגור את התיק הזה, אני לא רוצה להסתבך עם כל העניין הזה"... "אין לי זמן, אני עובד, ואני לא חשבתי שזה יגיע לבית משפט" (עמוד 10 שורה 29-30). אפשר לראות בבקשתו זו של המתלון לסגור את התיק כניסיון להסוות את השקר.

40. אחר כל אלו עולה התמיהה, מדוע לא מצא לנכון המתלון, להזעיק בזמן אמת את המשטרה, ואף לא פנה באופן מידי לקבלת טיפול רפואי, אלא המתין ליום למחרת. אולי יותר נכון יהיה לשאול, מדוע ביקש המתלון מי.ס. להימנע מלהזעיק את המשטרה על אף שהתכוונה לעשות כן ועל אף הפצרותיה בו לעשות כן (כך על פי עדותה), וזאת בפרט שתיאר כי הנאשם תקף אותו באופן ברוטלי, ובפרט לנוכח התוצאה הקשה, "ראה כוכבים" ולנוכח החשש מפניו "ממש פחדתי שהוא יהרוג אותי". אמנם מסירת תלונה מאוחרת במשטרה וקבלת טיפול רפואי מאוחר, אינם בבחינת חריג, אך הסברים שסיפק המתלון לכך אינם מניחים את הדעת וניכר היה כי רב הנסתר על הגלוי. כך לדוגמה השיב "בשביל מה אם זה היה פציעות היה מגיע אמבולנס שייקח אותי" (עמוד 14 שורה 30), "לא רציתי להזמין בכלל

משטרה" (עמוד 15 שורה 5), במקום אחר מסר כי "לא יכולתי לנהוג, הזמנתי את החבר שלי שייקח אותי" (עמוד 14 שורה 25; עמוד 6 שורה 7), וזאת על אף שמסר בעדותו כי לאחר המקרה, ישב ברכב עם י.ס ואף הסיע אותה לביתה (עמוד 5 שורה 19; שורה 24).

41. לא מצאתי להרחיב הדיבור אודות החבלות שנגרמו למתלון, באשר אין חולק שחלק מהן נגרמו באירוע, והתעודה הרפואית לצדן (ת/6, ת/7). ד"ר גימלשטיין העידה כי פירטה את שנאמר לה על ידי המתלון במסגרת יחסי האמון שניתנים בין מטפל ומטופל, הא ותו לו. דברים אלו אינם יכולים לשמש ראיה לאמיתות התוכן. כמו כן לא מצאתי כי יש בדברים שנאמרו לרופאה כדי להעניק יתרון לגרסת המתלון בפרט שהאחרון כלל לא תיאר בפני הרופאה כי השכן "נגח" בראשו ואף הוא לא אמר כי "ראה כוכבים", כפי שעשה בעדות לפניי.

42. אפשר היה להרחיב ולעמוד על היבטים נוספים בעדותו של המתלון ובהם סתירות בנוגע למחלוקת הכספית (עמוד 6 שורה 13; ת/3 שורה 74), אופן סיום האירוע, הקשר עם י.ס (אתייחס לכך בקצרה בהמשך), השימוש המזדמן בסמים וביום האירוע בפרט, ואולם לנוכח הקשיים הלא מבוטלים עליהם עמדתי לעיל ומסקנתי הברורה לפיה לא אוכל לבסס על עדותו ממצאי עובדה, לא מצאתי הכרח לעשות כן.

י.ס

43. כרקע לעדותה סיפרה כי היא בת 52, נשואה, אם לילדה בת 30 וסבתא לנכד. התרשמתי כי מדובר באישה אינטליגנטית וחכמה, רצינית ורהוטה. היא סיפרה אודות ההיכרות רבת השנים עם המתלון והעידה על מידותיו הטובות. ניכר היה כי ביקשה להגן על כבודו של המתלון ושמו הטוב. "יבגני נולד באסיה ושם יש אנשים מחונכים ועם הרבה יותר כבוד, הוא מאוד מאופק וסובלני. אני לא יכולה לתאר לך אף פעם שהוא מתנפל על בן אדם מבוגר ממנו ושהוא לא מרגיש טוב.... הוא לא גס רוח... הוא לא אדם שיוזם כאלה מריבות ולא מחפש מלחמות. זה פשוט לא הסוג של הבן אדם..." (עמוד 21 שורות 8-13).

44. י.ס התבקשה בחקירה הנגדית לפרט אודות טיבה ואופייה של מערכת היחסים עם המתלון, היא ביקשה להימנע מכך וניכר היה כי היא רואה בכך פגיעה קשה בפרטיותה ושלא לצורך. עניין זה אינו נמצא בלב ליבה של המחלוקת ועל כן אומר בקצרה, התרשמתי כי הקשר בין השניים הדוק וקרוב, ולאחר שמיעת עדותה לגופו של עניין, אפשר לומר בפה מלא כי מדובר בעדה בעלת אינטרס המעוניינת בתוצאות ההליך לטובתו של המתלון.

45. עדותה של י.ס הייתה מגמתית וחד צדדית, ניכר היה כי מבקשת להרחיק את המתלון מכל מעורבות אלימה, ומבקשת לגונן עליו, בין אם בשל הקשר הקרוב ביניהם ובין אם משום שלא נכחה בכל האירוע. כמו כן פערים רבים בין עדותה ובין עדותו של המתלון הן בנוגע לסיפור המעטפת והן בנוגע לאירוע האלים, אינם מאפשרים קביעת ממצאי עובדה על בסיסה. חלק מההבדלים פורטו בסעיף 32 לעיל. אוסיף מספר דוגמאות נוספות להמחשה.

46. י.ס דבקה בדעתה כי האירוע התרחש בשעה שבחוץ עוד היה אור יום: "היה אור במאה אחוז. במאה אחוז, כי אין לי ראיה טובה ואני לא רואה בחושך" (עמוד 17 שורות 30-31). כאשר התבקשה להסביר כיצד זה ייתכן, שכן המקרה ארע סמוך לשעה 23:00 בלילה, כך גם לטענת המתלון, היא השיבה "אני לא יודעת מה אמר יבגני אבל

אני יודעת מה שאני ראיתי ושאיני לא רואה טוב בחושך" (עמוד 17 שורה 33). מעבר לקושי של העדה להבחין בפרטים בשעות החושך, יש להביא בחשבון כי הבחינה לטענתה, במתרחש באופן פתאומי מרחוק, כאשר יצאה מפתח ביתו של המתלונן הנמצא במרחק כמה מטרים מהמקום בו התרחש.

47. על אף הביטחון הרב שהפגינה י.ס. באשר לשעה בה התרחשה התקיפה, ניכר היה כי את יתר הפרטים מסרה בהיסוס רב וניכר היה חוסר הוודאות בדבריה. כך סיפרה כי אחרי שסיימו את עבודתם המשותפת, יצא המתלונן מהבית כדי להביא קטלוג צבעים מרכבו ולא חזר הרבה זמן "לא זוכרת כמה" (עמוד 16 שורה 10). לדבריה, היא יצאה מהבית לבדוק מדוע הוא מתעכב לחזור, (עמוד 16 שורה 10), במקום אחר מסרה כי יצאה מבית כאשר שמעה צרחות (עמוד 16 שורה 27), ובהמשך אולי זה היה "אני יצאתי כששמעתי צעקות או שזה היה בו זמנית, או שהתחלתי לזוז כי לא חזר הרבה זמן או שהיו צעקות" (עמוד 17 שורות 7-8).

48. י.ס. הוסיפה לספר כי יצאה מהבית לחפש אחר המתלונן, כאשר הגיעה לפינה של הבית המשותף, ראתה את המקרה (עמוד 16 שורה 11), היא הבחינה במספר אנשים מלבד הנאשם והמתלונן "אהה היה שם עוד מישהו השכן ועוד אחד אני חושבת גם שכן, אחד מהם בטוח שכן" (עמוד 16 שורות 14-15) וכן "אחד זה שכן שממש סמוך אליו ואני חושבת שהשני גם היה שכן שקוראים לו שגיב, אבל אני לא בטוחה בצד השני, אני לא כל כך מכירה פרצופים, אהה שכחתי להגיד, שהגעתי אליו ראיתי שם שלושה גברים אני לא יודעת מי הם, אחד מהם נראה לי אפרים" (עמוד 16 שורות 30-32). עוד ציינה כי "לא ראיתי מההתחלה, ראיתי את יבגני נפול על טרמפולינה, אפרים עם כלי הגיזום והוא מחזיק את יבגני בצוואר או בצווארון. המקום הזה, כי ראיתי מהצד אז ממש קשה להגיד אם זה בצוואר או הצווארון, אבל בגלל שחזר עם סימנים כחולים זה כנראה בצוואר" (עמוד 17 שורות 3-6), וכן "אני לא ראיתי איפה תפס אותו בצוואר או בצווארון" (עמוד 20 שורות 8-15).

49. תיאור התקיפה לא רק שאינו עולה בקנה אחד עם התיאור שמסר המתלונן לפיו הנאשם "נגח" בראשו, אלא שהוא כלל פרטים רבים שלא אוזכרו בדברים אותם מסרה במשטרה, בחלוף כ-20 יום לאחר המקרה. כך לדוגמה בעדות מסרה "יבגני קיבל מכה כשהחזיקו אותו, לא ראיתי אם בצוואר, אפרים נתן אגרוף חזק לראש ויבגני נפל על הטרמפולינה. לאפרים היו מספרי גיזום... והוא צרח "אני אהרוג אותך, אני אשרוף אותך, אני אחתוך אותך", בעוד שבמשטרה היא לא אמרה שהנאשם החזיק במספרי גיזום והיא אף לא אמרה "אני אשרוף אותך" או "אני אחתוך אותך" אלא אמרה כי הנאשם צעק אני אהרוג אותו. אמרה ולא הוסיפה דבר (נ/1).

50. אמנם ייתכנו מקרים בהם עד ייזכר בפרטים נוספים שלא זכר קודם לכן, גם בעת מתן עדות בבית המשפט, ולעיתים אף בחלוף זמן והסיבות לכך רבות. אך הסבר שסיפקה י.ס. אינו מספק והוא לא מניח את הדעת, בפרט כאשר לא מדובר בפרטים זניחים או שוליים אלא כאלו העומדים בלב ליבו של האירוע. כך מסרה: "לא יודעת", "אני באמת לא זוכרת יכול להיות שפספסתי כשהייתי במשטרה", וכן "יכול להיות שהייתי במשטרה לא זכרתי להזכיר את זה" (עמוד 19 שורות 18-29). באופן דומה היא התקשתה להסביר את ההבדלים בין עדותה ובין עדותו של המתלונן (עמוד 20 שורות 3-5; שורות 19-26). וגם פה, רב הנסתר על הגלוי.

51. י.ס. הוסיפה בעדות וסיפרה כי לאחר ששמעה את האיומים וראתה את הנאשם מחזיק את מספרי הגיזום, היא חזרה לתוך ביתו של המתלונן כדי להזעיק את המשטרה (עמוד 16 שורות 14), עוד לדבריה טרם הספיקה להתקשר, המתלונן חזר לביתו וביקש להימנע ממעורבות משטרתית. י.ס. לא ביקשה לברר עמו מדוע, והיא לא רצתה

לנהוג בניגוד לבקשתו "אני לא אמא שלו". היא הוסיפה כי דאגה לשלומה של המתלונן, ביקשה כי ייגש לקבל טיפול רפואי אך הוא סרב לעשות כן. רק למחרת ולאחר הפצרותיה, ניגש המתלונן לרופאה ובהמשך למשטרה (עמוד 17 שורות 18-17; עמוד 21 שורה 27-33, עמוד 22 שורות 1-4). גם בנוגע לאופן סיום האירוע ישנם הבדלים בין עדותה של י.ס. לעדותה של המתלונן, כך היא מסרה כי במשטרה כי לאחר האירוע "לא רצינו להמשיך ולדבר הייתי בשוק ויבגני הרגיש רע שאני ראיתי את זה... שיצאתי מהבית ראיתי את אפרים בחצר ושאלתי אותו מה זה ההתנהגות הזו והסתובבתי והלכתי", אזכיר, המתלונן סיפר כי הוא וי.ס. ישבו ברכב ולאחר מכן הסיע אותה לביתה (עמוד 5 שורה 24).

52. נסכם, עדותה של י.ס. לא רק שונה בפרטים רבים מעדות המתלונן אלא שהיא מעוררת כלשעצמה קשיים רבים, בין היתר, הייתכן ששמעה רק את הנאשם צועק ולא אף אחד אחר (עמוד 17 שורה 8), הייתכן שעל אף שאינה רואה טוב בחושך, הצליחה לראות את האירוע האלים ועוד ממרחק של כמה מטרים ומהצד. כיצד ייתכן שתיארה את השלבים השונים באירוע על אף שלדבריה, יצאה מהבית לאחר שהוא החל, וכיצד ייתכן כי בשום שלב לא הבחינה בכך שהמתלונן החזיק בקרש בידו (עמוד 21 שורה 4).

53. חלילה, אינני סבורה כי י.ס. ביקשה למסור עדות שקר, וניכר הספק שקון בליבה בזמן שהעידה. התרשמתי כי היא אינה יודעת לומר בוודאות מה קרה בין הנאשם ובין המתלונן לא לפני המקרה, לא במהלכו ואף לא לאחריו. עוד התרשמתי כי בעדותה ישנה מעין השלמה טבעית ותוכן של פרטים שכלל אינה מודעת אליהם, פרטים אשר נמסרו לה על ידי המתלונן, ועל ידו בלבד, "ראיתי את יבגני חוזר עם סימנים כחולים... בפנים ממש קר רוח אז החלטתי לשאול אותו מה קרה והוא קצת הסביר לי על הנושא" (עמוד 16 שורה 18-20). התרשמות זו מתחזקת לאחר קריאת עדותה במשטרה שם היא מספרת אודות הדברים ששמעה מהמתלונן כמיקשה אחת עם תיאור האירוע האלים ואין כל הפרדה בין השניים (נ/1). אין זה מופרך להניח כי אלמלא היו מושלמים פרטי האירוע על ידי המתלונן הקרוב לליבה, והיו מושלמים על ידי הנאשם, התוצאה הסופית לא הייתה זהה. ואם לסכם כלשונה: "אני באמת לא יודעת מה היה ביניהם, לא ראיתי שיבגני הרביץ, הוא לא אדם שירים יד" (עמוד 22 שורה 7).

מחדלי חקירה

54. באירוע נכחו שני עדיי ראיה, אפי ושגיב. לשגיב תפקיד מרכזי ודומיננטי והוא הפריד בין הניצים והרגיע את הרוחות. היה ביכולתם של השניים לאשש או לסתור את גרסת המתלונן או הנאשם. היחידה החוקרת הייתה מודעת היטב לחשיבות עדותם לבחינת הטענות ההדדיות ולצורך קבלת החלטה מושכלת איזה גרסה עדיפה על פני רעותה. ולראייה ביום 24.8.2020 התקשר הצוער תמנה לשגיב וביקש לגבות עדותו. האחרון מסר כי אינו מעוניין להיות צד בעניין ולא רוצה למסור עדות. באותה השיחה הצוער תמנה מצא לבקש משגיב לשאול את אפי שהוא אדם אילם חירש, האם יוכל למסור עדות. לאחר מספר ימים שוחח שוב הצוער תמנה עם שגיב אשר מסר לו כי אפי מבקש שלא להיות מעורב (ת/4).

55. גם ביום 24.9.2020 ולאחר חקירתו השנייה של הנאשם באזהרה הבינה היחידה החוקרת היטב את חשיבות עדותם של השניים על כן שוחח הצוער תמנה עם שגיב טלפונית פעם נוספת, ביקש את עדותו והסביר לו את חשיבותה, אך שגיב עמד בסירובו. באותה השיחה ביקש הצוער תמנה כי ישאל בשנית את אפי אם ימסור עדות אך הפעם הוא לא המתין עד שתתקבל תשובתו והסתפק בדבריו של שגיב בשיחה לפיהם אפי אינו מעוניין למסור עדות (ת/5).

56. על אף החשיבות הרבה של עדויותיהם, היחידה החוקרת לא פנתה לאפי במישרין, היא הסתפקה בסירוב

טלפוני של שגיב ואף לא טרחה להגיע אל העדים פיזית או לדרוש מהם להתייצב בתחנת המשטרה למסור עדות. האחראי על החקירה מצא להסתפק בדבריו של המתלונן, שאף הוא נחקר באזהרה, ודבריה של י.ס. שהיא עדה מקורבת ובעלת עניין לטובתו של המתלונן, בעוד שטענותיו של הנאשם נדחקו לקרן פינה.

57. טענת המאשימה לפיה "אין למשטרה יכולת להכריח עדים למסור עדות", היא טענה מקוממת וטוב היה אלמלא זו לא הייתה נשמעת כלל. המחוקק לא משחית מילותיו לריק ולא בכדי נתן בידי המשטרה סמכויות לאכוף על עד שאינו חשוד להתייצב למסור עדות (סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות-אכיפה מעצרים), התשנ"ו-1996), זימון עדים אינו בבחינת פעולת חקירה מורכבת או כזו הדורשת מאמץ מיוחד, אלא שהמשטרה בחרה שלא לעשות שימוש בסמכויות המוקנות לה על פי הדין ובכך הכתיבה את תוצאות ההליך כאן.

58. מחדל זה של המשטרה, יש לזקוף לטובתו של הנאשם, כאשר יש להניח כי אילו נחקרו עדי הראייה, אלו היו תומכים את גרסתו. היחידה החוקרת במחדלה מנעה מהנאשם ממצאים ראייתיים שיכולים היו לשמש ראיות פוזיטיביות להוכחת חפותו ולמצער לעורר ספק, ואפשר שממצאים אלו היו מונעים את הגשת כתב האישום כנגדו.

סוף דבר

הראיות שהובאו בפניי אינן מאפשרות קביעת ממצאי עובדה מעבר לספק סביר באשר לשאלה מי הוא התוקף ומיהו המותקף, ואין בידי לקבוע מעבר לספק סביר האם הנאשם איים על המתלונן. לנוכח המקובץ לא עלה בידי המאשימה לבסס את אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לספק סביר. בהינתן תוצאה זו, אינני נדרשת לטענותיו של הנאשם בדבר תחולת הסייג של הגנה עצמית. למעלה מן הצורך, לו הייתי מקבלת את גרסת הנאשם במלואה והיה נקבע על ידי כממצא עובדתי כי המתלונן הוא התוקף, שהרי פעולתו המיידית של הנאשם סבירה, מטרחה ראויה ונועדה להגן על חייו, והיא הולמת את עוצמת התקיפה וחוסה תחת צילה של הגנה עצמית.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ז טבת תשפ"ב, 21 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.